

Arrest

nr. 214 355 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LEBOEUF
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY *loco* advocaat L. LEBOEUF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Naar luid van artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Naar luid van artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van §5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. 2° van diezelfde bepaling machtigt de minister om, in geval van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, naast het recht op verblijf voor beperkte duur, ook het verblijf van onbeperkte duur in te trekken of te beëindigen en een bevel geven om het grondgebied te verlaten af te geven.

“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

Verzoeker diende in casu een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2009. Op 23 april 2010 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte verzoeker op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 27 december 2017, overeenkomstig artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België. Verzoekers verblijf van onbeperkte duur vindt bevestiging in het vreemdelingenregister waaruit blijkt dat aan verzoeker een B-kaart werd afgeleverd op 15 januari 2015, geldig tot 13 juni 2019 (artikel 31 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan in casu geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, §3, van de Vreemdelingenwet.

Vermits verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, lijkt verzoeker geen actueel belang meer te hebben bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep lijkt dienvolgens onontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 juli 2018, bevestigt verzoekende partij dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing houder was van een B-kaart en zij sinds juli 2018 houder is van een C-kaart ingevolge haar vestiging in België door toepassing van artikel 14 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst er op dat haar verblijf enkel kan ingetrokken worden door artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Zij meent echter wel belang te hebben in het beroep tegen de bestreden beslissing en de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekende partij betwist dat zij geen risico zou lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Bagdad gelet op haar recente persoonlijke ervaringen. Verzoekende partij verliest een belangrijke bescherming tegen de verwijdering van het Belgisch grondgebied en de bescherming van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM worden haar ontnomen. De bestreden beslissing heeft volgens verzoekende partij de schijn dat haar verblijf kan worden ingetrokken als zij tijdelijk terugkeert naar haar land van herkomst, niettegenstaande zij in België gevestigd is. Het loutere bestaan van de bestreden beslissing brengt op zich een klimaat van angst en intimidatie met zich mee, die verzoeker effectief belet om zijn fundamenteel recht op vrij verkeer uit te oefenen. Volgens verzoekende partij heeft zij een actueel belang om de beslissing met een persoonlijk karakter aan te vechten aangezien de CGVS onbevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekende partij voegt daar ten slotte aan toe dat zij geen paspoort meer kan verkrijgen van de Belgische autoriteiten wanneer zij geen subsidiaire bescherming meer heeft.

4.2. Verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 27 december 2017, overeenkomstig artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België beschikt.

Evenmin wordt betwist dat onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet enkel om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een einde kan gemaakt worden aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten.

Toch meent verzoekende partij dat haar een belangrijke bescherming tegen de verwijdering van het Belgisch grondgebied wordt ontnomen. De Raad wijst er evenwel op dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het statuut van subsidiaire beschermde enerzijds en de machtiging tot onbeperkt verblijf anderzijds. Een verblijf van onbeperkte duur is niet afhankelijk van het bestaan van de wettelijke voorwaarden die het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Overeenkomstig artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet wordt een verblijfstitel van onbeperkte duur afgegeven omwille van het feit dat verzoekende partij houder was van de subsidiaire beschermingsstatus gedurende vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van haar verzoek om

internationale bescherming. Er wordt niet gesteld dat deze voorwaarden altijd vervuld moeten zijn. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan *in casu* geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, §3, van de Vreemdelingenwet. Evenmin verliest verzoekende partij de bescherming van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM tegen de verwijdering van het Belgisch grondgebied, nu deze bescherming gekoppeld is aan de persoon die hier gevestigd is en niet aan het statuut op basis waarvan de verzoeker het verblijf van onbeperkte duur heeft verkregen. Zo aan het verblijf van verzoekende partij om redenen vermeld in artikel 21 van de Vreemdelingenwet een einde zou worden gemaakt en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, houdt de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg niet in dat er onder meer geen nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek meer dient te gebeuren van de gegevens die eventueel wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal onbevoegd was de bestreden beslissing te nemen en over te gaan tot een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus gelet op haar onbeperkt verblijf, verwijst de Raad naar artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de bestreden beslissing genomen werd:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Nergens in dit artikel wordt vermeld dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer kan opgeheven worden na het verstrijken van een termijn van vijf jaar te rekenen vanaf het verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar belet om haar fundamenteel recht op vrij verkeer uit te oefenen, gaat zij eraan voorbij dat zij als houder van een verblijfstitel van onbepaalde duur het recht heeft om te reizen naar waar zij wenst, zo ook naar haar land van herkomst, zonder haar verblijfsrecht in België te verliezen. Een reis naar het land van herkomst als subsidiair beschermde daarentegen, kan de subsidiaire beschermingsstatus ter discussie kan stellen, zoals *in casu* ook het geval bleek, nu de terugkeer van verzoekende partij naar Bagdad bevestigt dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee zij de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij geen paspoort meer kan verkrijgen van de Belgische autoriteiten wanneer zij geen subsidiaire bescherming meer heeft, benadrukt de Raad dat zij sinds juli 2018 houder is van een C-kaart ingevolge haar vestiging in België door toepassing van artikel 14 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond dat zij met haar Belgische verblijfstitel geen reisdocumenten zou kunnen verkrijgen mits het vervullen van eventuele formaliteiten.

Vermits verzoekende partij thans is toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, heeft verzoekende partij geen actueel belang meer bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij haar argument dat de bestreden beslissing op zich *“een klimaat van angst en intimidatie met zich meebrengt, die verzoeker effectief belet zijn fundamenteel recht op vrij verkeer uit te oefenen, hoewel hij gevestigd is in België”*, kan dan ook niet aangenomen worden. Immers, door de bestreden beslissing die een opheffing inhoudt van de subsidiaire bescherming en het feit dat zij een verblijf heeft van onbeperkte duur, kan zij thans zonder enig probleem haar fundamenteel recht op vrij verkeer uitoefenen, hetgeen voor haar een voordeel uitmaakt.

4.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. X). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoekende partij toont geenszins aan welk nuttig effect de vernietiging van de bestreden beslissing kan sorteren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Het beroep is dienvolgens onontvankelijk.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS